

in si iskala žrtve komaj pri vsaki hiši? in le ti so večinoma dobro situirani posestniki od katerih imajo nekateri do 3.000 K v posojilnici! Resnica je, da imamo tudi tukaj takozvani „Hilfskomite“, v katerega so poklicani med drugimi: Ivan Klemenčič, učitelj, Martin Kranjc v Podložah in Juri Topolovec kot predsednik; drugi udje ne pridejo zaradi tega v poštev, ker znani Jurček tako vse sam rešuje v duhu Klemenčiča in Kranjca, drugi se le podpisujejo, ko ne vedo kaj; drugače si ne moremo misliti tolike pristranosti. Zatoraj tukaj navedem le par slučajev: Pri štetju ljudstva pride usmiljeni obč. predstojnik v neko hišo in vidi, da gleda ubožstvo iz vsakega kota, čez 70 let stari oče v postelji, žena ravno tako stara komaj premeče svoje noge, malo posestvo obremenjeno z dolgovi. Vi pa ste res potrebni podpore, pravi Jurij, zakaj niste prosili? — Če pa kdo pride prosit, pravi: Saj še ne cerkavješ, k drugemu idi, k Repetu, da ti podporo podeli. . . Ravno pri tem zapisovanju pride k zelo ubogemu posestniku, kateri si je takorekoč z milodari svojo hišo za silo pod streho spravil in komaj za obresti in davek priskrbi; tam vidi več iztisov „Štajerca“; v svoji narodnjaški jezi pravi: Naj ti „Štajerc“ podporo deli! Za leto 1910 po toči in peronospori poškodovani se naj oglašijo z posestnimi polami pri županu glede podpore, se oznani. Ker pa po navadi nikdo v cerkev ne nosi posestnih pol razen molitvenika, zatoraj so morali prosilci podpore domov ponjo iti; še isti dan pridejo s polami k županu in le-ta jim pravi: Je že vse prepozno, sem že vse odposlal. — Ako to postopanje ni pristransko, katero špotuje vse meje dostojnosti, tedaj tudi ni pričakovati, da bi se podpora delila res med potrebne. Ako si kateri dovoli, da sam ali po kateremu drugemu pri glavarstvu podpore prosi, ne dobi nič, ker glavarstvo zgoraj omenjeni „Hilfskomite“ vprašuje, za katerega Jurček sam vse pristransko reši. — Koliko se jih je že pri glavarstvu osebno in pisмено pritoževalo čez to pristransko postopanje, pa vse zaman. Zatoraj c. k. okrajno glavarstvo še enkrat prosimo, da ono samo poizve, kdo je podpore potreben in kdo ne; drugače mora to našo zaupanje na oblasti popolnoma podkopati.

Leta so slaba, ovim povsod,
Državna pomoč bi bila povsod,
Da ne bi kot turški paša sam
Z podporo vse tak uravnal,
Da siromak ne dobi denar.

Pride k njemu eden al drugi občan,
Da mu napiše uradno stvar;
Plačat se mora vsakokrat!
Kaj njemu ljudstvo mar,
Ako le dobi Jurček denar!

Klemenčič, Kupčič in Jurček sam,
Da se pristransko sklepa tam:
Kdo ni naš pristaš, ne dobi olajšav!
Davek naj plača vsaki občan,
Si narodnjak ali „Štajercijan“ . . .

Tepina. Nekaj novega imamo za te, ljubi „Štajerc“; če kdo hoče lepe debele smreke dobit, ta se mora pri Napotniku oglasit! Ja, gospod urednik, Vi boste Vašo glavo majali in rekli: smreke se pa ja lahko vse povsod dobijo, tistih se ne zmanjka, — in bote mislili, ker je Napotnik tako imenitne farške zlahte, ja še več, škofove celo, da bodo te smreke tudi neizmerno lakomno skupe? O ne, te smreke so zastojni, in čisto zastojni! Ali ne samo to; ampak dobi se še za leto naročenega „Gospodarja“ („fihposa“), in resnično plačanega, zastojni povrh! Pa veš, ljubi „Štajerc“, kako neki da je to? — Neko soboto so bili kažipoti, ktere je okrajni zastop konjiški nove stavil, pa ne menda boš mislil, v nemški troybnjici namalane, ampak v štajerskih barvah, lepo zeleno-bele, čez in čez z blatom namazane in tako oskrunjene, kakor ta zločin le more kak svinjarski smrkolin načiniti. Čez to kulturno dejstvo so bili ta znani očka Lopak tako zarukano veseli, da so se podali v gostilno nekega naprednjaka-gostilničarja, češ, to se mora svečavati! Komaj da še ni bil pri vratih notri, pač pa njegov dolgi nos, zavrela mu je kri in začel je besneti, kod da bi bil ravno v okrajnem zastopu in razgrajal, koliko da Nemci od njega zaslužijo, — da se je gostom začel smiliti; hitro je neki previdni pivce odstranil rudeče zagrinjalo na oknih, misleč, da je to vzrok ljutosti koščenega patrona, ki je jel ljuto vsekavati po mizi, ravno kakor pri kakem klerikalnem zboru. Pa veste, kaj ga je tako razkačilo? Tam pri peči sedel je oštr in bral „Štajerca“; ker pa ta mož ni eden tistih, ki se dajo od vsakega mežnarja ali črnega pasterka v kozji rog vgnati, mu je tudi ta odločno svoje obnašanje odvrnil; in ker z sirovostjo ni bilo nič doseči, je začel naš „škofjibrat“ javkati, prositi, groziti, obetati, prisegati, da bo zadnjega „Štajerca“ ugonobil, obetal je „Gospodarja“ brezplačno za gostilno naročiti itd. Ker pa s tem vsem ni dosegel, da bi se „Štajerc“ ravno uničil, obljubvaljal je

oštriji najlepšo smreko, katero si v celem k Napotnikovem zbere, zato, da odpove „Štajerc“ takoj. Ta „glihenga“ se je sklenila, in ima oš pravico do vsakoletne smreke iz Napotnikove loga; in ker je mož še mlad, imel bo pravo do veliko število smrek. K časti dotičnika pa mora takoj javiti, da tista „Štajercjeva“ smreka še stoji, da se „Štajerc“ v isti gostilni vedno najde. Ali pa si je naš „cekmošter“ to premislil? Menda se je zbal, da bi preveč naših bralov prišlo po „judaževne smreke“! Ne bode im sreče, ker ravno to hujskanje potrjuje, da je je strah pred nami, ker pravica je na naši strani kakor tudi vse izobraženo ljudstvo! Ker pa mi ljubi „škofjibrat“ večkrat kozle strelja, bomo domo še večkrat kaj o njem naznanili.

Sv. Duh pri Ločah. (Faroška barantija.) Kozoderc, Kozar in Kozel, ta trojica duhovnikov naše dekanije skrbijo, da vera peša da je prepri v njih farah, sploh da gre v rakovo pot; njihovo sovraštvo proti vsem, ki ne leži pred njim v prahu, je brez vsake prilike in se bodemo s tem še posebno pečali. Za dan pribijemo, da naš župnik je med tiste kramarje, katere je Kristus iz tempeljna izkarobal. On naročuje za svoje „jungferce“ v skoro s demdesetih slučajih narejeno obleko, lepe štumpe feke, ki grejo čez kolena, štumpfanelce, robe firtuhe, seveda judovskega izvira, in mu to ne ne le lep dobček, ampak s tem tudi hoče t kajšne priljubljene trgovce ugonobiti. Ali gre „devičice“ v farovž na mero, ali blaženi gospod v kamerce meriti hodi, se bode dognalo. Kaj njegov višji šef, gosp. konjiški arhidiakon k te pravijo? Nič menda! Saj ima njih kuharico večjo trgovine z moko, slanino, semenam, vino itd., gospod sam pa z žlindro; ni čuda torej da ni reda, da duhovstvo izgubavljva vso postojnost, da vera peša vse povsod in vedno bolj. Upamo, da more c. k. glavarstvo red narediti drugače se bode moralo še drugače nastopati.

Iz Trnave pri Gomilskem. Konkurent cerkveni zbor se je zbral tam pristojnih občanov Braslovče, Gomilsko, Grajskavas, ter izvolil članov v cerkveni skladni odbor; ti gospodje si izvolili za svojega načelnika nekega Hočevary p. d. Vovkovega Tonča; ta je hrepnel in kom čakal, da se začne kakšno popravilo v farovž na Gomilskem; in res, znašel je modra glavica več tako zvanih popravil. Tudi novi kozolec si rad postavil za sebe; kje pa kozolčne stebre dobiti? „Kšajt“ glavica vse iztuhta; z g. župnikom sta se kmalu pogodila; ta mu je dovolil

Črna smrt.

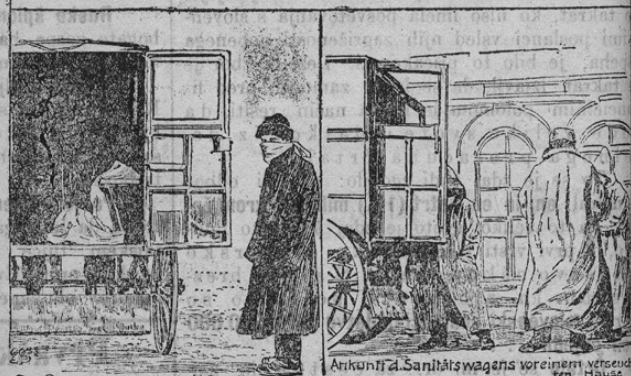
Že v zadnji številki smo prinesli nekaj slik iz dežele, v kateri divja sedaj grozovita »črna smrt« ali kuga. Kakor povedano, so veliki deli Kitajske zdaj tej strašni bolezni podvrženi. Cela mesta izumirajo in na tisoče mrličev so že požgali ali pa v ledu zakopali. Obupanje, beda, trpljenje prizadetega ljudstva je naravnost nebovpijoče. Kogar prime kuga, tega vržejo sosedi brez usmiljenja na cesto, da ne bi bolezen nalezli. Glavni razširjevalec kuge pa je neka podgani podobna živalica z imenom »bobak« ali (po kitajsko) »tarpagan«. Pred kugo beži celo ta živalica in jo s tem vedno naprej razširja. »Bobak« je v nezmernih tamošnjih puščavah zelo razširjen. In vsled prenašanja kuge postaja ta mala žival največji sovražnik človeštva. Naša druga podoba kaže razne sličice iz od kuge prizadetih pokrajin. Zgoraj vidimo v mestu Karbini na cesti sedečega na kugi bolanega Kitajca. Prebivalci hiše so ga vrgli brez usmiljenja na cesto, da bi sebi zdravje ohranili. In tako pričakuje zdaj rešiteljico smrt! — Spodaj vidimo sanitetni voz, s katerim se bolnike in mrtve odvažajo in to na levi strani odprti voz, ki je gotov za odhod in poleg katerega stoji strežnik z zvezanimi ustri; na desni strani pa prihod sanitetnega voza pred okuženo hišo. — Grozne so žalostne, ki se odigravajo v

Das Bobak-Murmeltier, der Pestverbreiter in China.

Ein pestkranker Chinese in Charbin.

Der Pestwagen fertig zur Abfahrt.

Die Pest in China

prizadetih pokrajin. Vsled bolezni v zime primanjkuje tudi povsod živeža. Govori se celo, da so v nekaterih krajih v divji bojzani zblazneli Kitajci pričeli mrliče

mesariti in jesti. Cela mesta se požiga, ker jih ni mogoče očistiti bolezni.

Pri
da sme
drve in
farani za
napravlj
Kje bod
načelnik
cerkveni
mu pa k
temman
manj pa
Lju
žganju
bojevnih
zadnjem
raznih
mogoče
sklicali
Sršenov
velikan
glavna
bodo i
iz Lžok
bodo š
muzika
bi grč
pristni
blaženi
s cigit
Gospo
razum
rajo p
ne pa
L
dičen
da je
pačil
strmel
mogoč
liko g
discip
bodo
s sok
minu
Ljuto
za k
skal
je ta
žaka
kaj
Kot
rijini
ček,
ob š
skim
javil
mor
pa j
Za
ljud
pira
potr
ljub
izvi
prih
za i
kole
naz
nijs
rabi
trč
kol
mis
drž
prip
Zac
v d
obr
—
pot
Ob
Kri
nel
zas
dru
Kr
pri
no
ter